

Hristos – un patent divin

Sâmbătă, 17 aprilie 2010

Gili Cârstea

Care este calea prin care omul este făcut părtaș de natură divină? Cum se realizează acest scop? În ce fel este scrisă Legea în inimă? Cum se încheie legământul cel veșnic între om și Dumnezeu? A oferit Domnul lumină, răspunsuri la aceste întrebări?

Scriptura este insistentă că intenția lui Dumnezeu este să instaleze Duhul Său în minte și inimă. Ni se spune că nu putem scăpa de legea păcatului și a morții decât dacă aceasta este înlocuită de „legea Duhului de viață în Hristos” (Rom 8:2).

De asemenea, ni se spune că nici nu putem să fim ai lui Hristos atâta timp cât nu avem „Duhul lui Hristos” (Rom 8:9).

Ce înseamnă aceasta? Ce vrea să spună expresia „Duhul lui Hristos?” Are Hristos un duh personal, doar al Lui, care trebuie să fie instalat în noi? Al cui Duh este?

Versetul nouă din Romani opt mai mult adâncește confuzia: „Voi însă nu mai sunteți pământești, ci duhovnicești, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește în adevăr în voi. Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui.”

În versetul imediat următor apostolul complică și mai mult lucrurile. El spune că în noi trebuie să fie Hristos, personal, nu doar Duhul Său: „Și dacă Hristos este în voi, trupul vostru, da, este supus morții...” (Rom 8:10).

Cine trebuie să fie „în noi?” Hristos, Duhul Său, Duhul lui Dumnezeu? Se pare că toți Aceștia, dacă ținem cont de numeroasele versete care vorbesc despre acest subiect.

În lumina sanctuarului, această complicație lingvistică se rezolvă simplu. Indiferent cum ar fi numit El, aici avem de-a face cu Mângâietorul promis de Hristos, Duhul Sfânt. Este numit „Duhul lui Hristos” deoarece Acest Duh locuia în Hristos. Duhul Sfânt fiind de natură divină, eternă, ca și Tatăl, era corectă declarația lui Isus că „Tatăl locuiește în Mine.”

De asemenea, acolo unde expresia biblică este „Hristos,” așa cum apare în Rom 8:10, sensul este de model, principiu, exemplu. Adică, ceea ce a fost în Hristos trebuie să fie și în voi. Acest model de unire, numit „Hristos,” trebuie să fie și în voi. „Hristos” este un patent

divin, un *brand name*, un prototip al omenirii răscumpărate; este Capul unei noi creații în univers, capul unei familii reconnected la izvorul vieții.

O astfel de înțelegere găsim în pasajul următor, care pleacă de la expresia „Hristos trebuie să trăiască în agenții Săi omenești...” și ajunge să explice în ce fel se realizează acest lucru:

„Hristos trebuie să trăiască în agenții Săi omenești, să lucreze prin facultățile lor, să acționeze prin capacitățile lor. Voința lor trebuie supusă voinței Sale, ei trebuie să acționeze prin Duhul Său, așa încât să nu mai fie ei cei care trăiesc, ci Hristos, care trăiește în ei. Isus caută să imprime în ei gândul că prin darul Spiritului Său Sfânt, El le oferă slava pe care Tatăl I-a dat-o Lui” (ST 3 oct 1892).

Astfel dar, ceea ce a primit Hristos de la Tatăl, adică Duhul Sfânt, aceea trebuie să primească și urmașii Săi. Este slava noului legământ, întoarcerea Șekinei în locuința ei, astfel ca omenirea să devină din nou „un locaș al lui Dumnezeu prin Duhul” (Ef 2:22). Prin acest Spirit „al lui Hristos,” care era „în Hristos,” și care a produs minunea care este „Hristos,” urmează să fim făcuți părtași de natură divină:

„Prin Duhul devine credinciosul părtaș de natură divină. Hristos a dat Duhul Său ca o putere divină spre a birui toate tendințele spre rău, moștenite sau cultivate, și spre a imprima caracterul Său asupra bisericii” (RH 19 mai 1904).

În Omul Isus Hristos au fost unite din nou cele două naturi despărțite în Eden; în templul inimii Sale a venit să locuiască natura divină în persoana Duhului Sfânt, iar fuziunea dintre aceste două naturi a produs „neprihănirea lui Hristos în legătură cu legea,” o ecuație după care Dumnezeu dorește să modeleze noua familie umană: „Dumnezeu urmărește să facă din biserica Sa întruparea continuă a lui Hristos” (The EGW 1888 Materials, 1709).

Aceasta este o etapă peste care nu se poate sări nicidecum. Ea nu a avut loc, din nefericire, și acesta este singurul motiv pentru care nu poate avea loc revenirea lui Hristos. Mișcarea adventă a încorporat în titulatura ei conceptul iminentei reveniri a lui Hristos tocmai din acest motiv, că ei i s-a descoperit taina părtășiei cu natura divină, ascunsă în sanctuar.

Atâta timp cât negăm vehement Nunta și rolul nostru în acest eveniment major, menținerea în numele denominațional a iminentei reveniri devine frauduloasă, și ne expune deriziunii publice mai mult decât oricare dintre credințele noastre specifice. Fără Nunta Mielului, Hristos nu poate reveni, Dumnezeu nu poate începe să „împărătească” din nou (Apoc 19:6), în sensul că nu poate fi „sfințit în voi sub ochii lor” (Eze 36:23), iar omenirea va fi tot mai fascinată de spectacolul pe care „omul fărădelegii” îl regizează de pe tronul din Sfânta.